

РЕШЕНИЕ

№ 11979

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **776** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица],ет.9 ап.69, чрез адв. К., с изрично посочен ел.адрес за призоваване [\[електронна поща\]](#) срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-0338-000181 от 09.12.2025г. на младши автоконтрольор Д. В., ОДМВР С.,РУ С., с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване въпроса за отговорността,но не повече от бмесеца.

Твърди се,че процесната заповед е незаконосъобразна,тъй като не е доказано уведомяване по чл.143 ал.10 ЗДвП,т.е. относно факта,че регистрацията на МПС е служебно прекратена. При липса на уведомяване не може да се приеме и наличие на знание относно прекратената регистрация,а оттам и вина при извършване на претендираното нарушение.

В светлината на това обстоятелство твърди още,че мярката се явява крайно непропорционална на извършеното нарушение и надхвърля необходимото за постигане на преследваната от закона цел.

Ответната страна не/изразява становище за не/основателно на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 29.01.2026г./, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът

съобрази и приема:

С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 09.12.2025г. против жалбоподателката е съставен АУАН № 4380017 от мл.автоконтрольор Д., РУ С.,ОДМВР С., затова, че на 09.12.2025г., управлява лек автомобил С. Ф. купе, рег [рег.номер на МПС] по [улица]срещу дом 38 с посока на движение към [населено място], при служебно прекратена регистрация по чл. 143 ал.10 ЗДвП от 02.04.2024г. при уведомление от Гаранционен фонд,т.е. без застраховка гражданска отговорност.Т.е. управлява МПС,което не е регистрирано по надлежния ред.Посочено е още,че автомобилът е собственост на Н. К..

Поради това и е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП - „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от бмесеца“ .

По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като служебно известна е Заповед № 81213-1632/02.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи,а по делото е приложена Заповед № 517з-3082/22.07.2025г. на Директора на ОДМВР-С., както и заповед № 517з-5758 от 21.10.2020г. за преназначаване на Д. В. на длъжност младши автоконтрольор Първа степен в група 4охранителна полиция“ на РУ – С. към ОДМВР – С..

Заповедта е издадена в писмена форма, но в нарушение на изискването за изложение на фактически и правни основания,респ. пълна немотивираност.

По силата на чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

С процесната заповед е посочено, че лицето е със служебно прекратена регистрация по чл.140 ал.1 ЗДвП, която норма обаче не е сред предвидените в хипотезата на б.“з“ гг) от чл.171 т.1 ЗДвП. Т.е. при постановяване заповедта органа не е посочил,кое нарушение от предвидените в нормата е извършило лицето,така,че да бъде обосновано приложение на мярката спрямо него. От своя страна,нормата на чл.143 ал.10 от ЗДвП освен,че не е сред присъстващите в хипотезата на чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП,т.е.,че не представлява сама по себе си основани за прилагане на ПАМ, но и същата не регламентира състав на нарушение, а служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.

Изискването за мотивиране на акт като процесния налага ясно посочване кое от нарушенията е допуснало лицето,т.е. чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП за да бъде обосновано прилагането на б.“з“ гг) от чл.171 т.1 ЗДвП. И избора на конкретната хипотеза е изцяло в дискрецията на органа,която съдът не може да замества по тълкуване или аналогия защото така ще наруши допълнително вече ограниченото право на защита на страната.

Следва да се отбележи още,че в посоченият АУАН към който реферира оспорваната заповед съдържа означение на нарушение на чл. 140 ал.1 и чл.143 ал. 10 ЗДвП,които разпоредби, както бе

посочено не са сред предвидените като основание за постановяване на ПАМ по чл.171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП.

Без излишно обременяване на настоящият акт следва ясно да се посочи,че непосочването на фактически елемент от състава на приложената разпоредба представлява нарушение на изискването за мотивираност на административния акт, обосноваващо отмяната му. Нарушението се квалифицира по чл.146 т.3 АПК.

С оглед изхода от спора и предвид нормата на чл.143 ал.1 АПК жалбоподателката има право на разноски, каквато претенция е предявил своевременно. По делото е приложен договор за процесуално представителство и защита с подписи на страните и уговорен размер на възнаграждението, респ. удостоверяващ заплащането на претендираното възнаграждение от 1000лв. Жалбоподателката е била надлежно представлявана. Основателна е претенцията за заплащане и на внесената държавна такса в размер на 5,12евро.

Ответната страна не е възразила срещу претендираните разноски нито по основание нито по размер, поради това и като установи наличието на законово основание и като отчете, че размера може да бъде подложен на съдебен анализ само при възражение, съдът счита,че ответника следва да бъде осъден да заплати пълната претендира сума.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ от АПК, Административне съд С.-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-0338-000181 от 09.12.2025г. на младши автоконтрольор Д. В., ОДМВР С.,РУ С..

ОСЪЖДА ОДМВР – С., да заплати на Д. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 517,12/петстотин и седемнадесет евро и дванадесет цента равняващи се на 1010лева/хиляда и десет лева/ съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: